

P. I. C. **PERSDIENST VAN DE GROEP VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

nr. 1
nr. 2
nr. 3
nr. 4
nr. 5
nr. 6
nr. 7
nr. 8
nr. 9
nr. 10
nr. 11
nr. 12
nr. 13
nr. 14
nr. 15
nr. 16
nr. 17
nr. 18
nr. 19
nr. 20
nr. 21
nr. 22
nr. 23
nr. 24
nr. 25
nr. 26
nr. 27
nr. 28
nr. 29
nr. 30
nr. 31
nr. 32
nr. 33
nr. 34
nr. 35
nr. 36
nr. 37
nr. 38
nr. 39
nr. 40
nr. 41
nr. 42
nr. 43
nr. 44
nr. 45
nr. 46
nr. 47
nr. 48
nr. 49
nr. 50
nr. 51
nr. 52
nr. 53
nr. 54
nr. 55
nr. 56
nr. 57
nr. 58
nr. 59
nr. 60
nr. 61
nr. 62
nr. 63
nr. 64
nr. 65
nr. 66
nr. 67
nr. 68
nr. 69
nr. 70
nr. 71
nr. 72
nr. 73
nr. 74
nr. 75
nr. 76
nr. 77
nr. 78
nr. 79
nr. 80
nr. 81
nr. 82
nr. 83
nr. 84
nr. 85
nr. 86
nr. 87
nr. 88
nr. 89
nr. 90
nr. 91
nr. 92
nr. 93
nr. 94
nr. 95
nr. 96
nr. 97
nr. 98
nr. 99
nr. 100

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontverking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven.
De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJLE EN GELIJKE PRODUCTIECENTREN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbeheer van de arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!**

Negende Jaargang No 1.
Januari 1936 No 1

Problemen der nieuwe arbeidersbeweging.

In het voorjaar van 1935 stelden we in de PIC de Problemen van een nieuwe arbeidersbeweging ter discussie in een artikel: "Naar een nieuwe arbeidersbeweging". De ineenstorting van de oude arbeidersbeweging en het zwak inzetten van het nieuwe waren voldoende ver voortschreden om de menigvuldigheid der verschijnselen een theorie te kunnen afleiden. Want niets heeft duidelijker de onmacht van de tegenwoordige arbeidersbeweging aan het licht gebracht dan het strijdloze aanvaarden van de telkens hernieuwde afbraak van het levenspeil der breede massa's in de crisisjaren sinds 1929. Maar tevens zagen we in de afgelopen jaren, herhaaldelijk in Frankrijk, Spanje, België, Nederland, Amerika, Polen (en voor 1933 ook in Duitsland), hoe grote en kleinere massabewegingen, buiten en ondanks de oude arbeidersbeweging de strijd tegen de bezittende klasse opnamen. Er begon zich klaarblijkelijk internationaal een BEWEGING VAN DE ARBEIDERS, onafhankelijk van en zelfs in strijd met de oude arbeidersbeweging te ontwikkelen als antwoord op de gebleken onmacht van het oude.

Om tot een formulering van de daaruit voortgesproken problemen te komen, werd een eerste ontwerp enige weken in een groep van verschillend gerichte arbeiders bediscussieerd. Als resultaat werd het geheel omgewerkt en als bovenbedoeld artikel in de PIC ter bredere discussie gesteld. De discussie kwam meteen op internationale grondslag te staan doordat het in het Duits verscheen in No 8/9 van de "Ratekorrespondent" onder de titel: "Das Werden einer neuen Arbeiterbewegung", en in Amerika verscheen een engelse vertaling in de "Council-Correspondence" No 10, onder de titel: "The rise of a new labor movement". In de loop van 1935 verscheen als discussie PIC No 6, Rate-Korr. No 10/11 en nu vindt de bespreking verdere voortgang met bijdragen uit Duitsland, Amerika en Nederland, die we achtereenvolgens in de PIC (ook in R.K.) afdrucken.

We kunnen er ons niet anders dan verheugen, dat de discussie over deze vraagstukken op internationale maatstaf wordt voortgezet. Wanneer de problemen zo van alle kanten bekeken zijn, kunnen we tot een samenvatting komen, die dan het resultaat is van het collective werken der internationale radenbeweging.

"NAAR EEN NIEUWE ARBEIDERSBEWEGING"

(van de Arbeiter-Kommunisten uit Duitsland.)

"In jullie artikel vind ik redeelten, die mij doordacht en juist toeschijnen, zoo vooral de uiteenzettingen over de massa-actie, die krachtens zijn innerlijke strekking en ten gevolge van het optreden van de bourgeoisie op een steeds hooger plan wordt gedreven. Toch wil ik ook over dit punt nog enkele opmerkingen maken, wil echter jullie uiteenzetting zelf volgen.

Over het geheel schijnt het me toe, dat jullie samenstelling ondanks verschillende goede trekken, op te groote afstand van elke werkelijke en concrete beweging van de arbeidersmassas in het concreet gegeven tegenwoordige tijdperk is, dat zijn resultaten meer door speculatief, zoo gezegd "philosophisch" nadenken zijn gewonnen, dan door ernstige ontleding van de tegenwoordige klassen-situatie in de enkele landen; het onderzoek van de gegeven stand van de kapitalistische economie en politiek op nationaal en internationaal terrein. Dat wordt reeds daar duidelijk, waar jullie de arbeidersklasse als "dood ding" aanduidt. Dat is absoluut fout. Want de arbeidersklasse staat ook nu volstrekt "actief" in het maatschappelijk gebeuren. Haar ondersteuning van de sociaal democratie in de verschillende Europeesche landen, haar inschakeling in de door Roosevelt gekochte vakverenigingen in de USA, enz., dat is toch een sociaal werkzaam, zij het ook een ons zeer slecht van pas komend stuk "activiteit". Want de arbeiders brengen van de klasse, worstelen om hun weliswaar steeds kleiner wordend aandeel aan het product, dat ze zelf vervaardigen. Deze "activiteit" bepaalt ongetwijfeld een stuk van de kapitalistische werkelijkheid, hoewel het conservatief werkt. Een "dood ding" is een revolutionair passieve klasse niet, alleen is haar activiteit in de eerste plaats relatief zwak en loopt in de tweede plaats in een richting, die bewust niet tot communistische strijd voert. Maar onbewust draagt zelfs een reformistische belangentegenwoordiging ertoe bij, de dingen maatschappelijk vooruit te drijven. Het fascisme is, zoals Silone voor Italië heeft laten zien en zooals ook de Duitse ervaring leert, niet de slag tegen een klasse, die onmiddellijk voor de revolutie staat, maar juist tegen haar reformistische activiteit, die op een bepaalde ontwikkelingstrap van het monopolie-kapitaal en bij een bepaalde verscherping van de crisis ondragelijk wordt voor de bourgeoisie, die reeds om haar economisch bestaan strijdt, zich door haar eigen economische tegenstrijdigheden in haar bestaan ziet aangetast. Hoewel het reformisme, dat in elk geval door een geheele klasse is gedragen en geduld, op een bepaalde ontwikkelingstrap een kapitalistische functie heeft, vormt het toch tegelijkertijd een innerlijke tegenstelling van het kapitalisme, ongeveer op de zelfde wijze als de belangenstrijd tussen grondkapitaal en exportindustrie een innerlijke tegenstelling van het kapitalisme vormt. En het is wel degelijk mogelijk, dat het kapitalisme in verschillende landen juist door deze veelzijdige innerlijke tegenstrijdigheden op een oogenblik van crisis uiteen wordt gescheurd, en niet door een revolutionaire daad. Zoo is het veel waarschijnlijker, dat het Duitse fascisme uit zichzelf ineens stort, als dat het door een revolutie onder de voet wordt gelopen. De revolutionaire strijd zal zich waarschijnlijk eerst nade ineenstorting verheffen. (zie ook de Russische revolutie).

Staat zal ik niet; de andere. Deze centrale organisatie is een staat.

Wat jullie zegt over de noodzakelijkheid en de richting van de proletarische massa-actie en haar Raden-vorm is in vele opzichten juist, maar te weinig concreet. Hoe zhet de ontwikkeling daarheen eruit? Jullie spreekt van een "sprong naar de ontplooiing der klassekrachten". Dat staat daar, alsof jullie in het Hegeliaansche wondergeloof waart vervallen. Want ten slotte zijn "sprongen", om die uitdrukking te gebruiken, in de historische ontwikkeling toch steeds het resultaat van de menigvuldigste moleculaire processen. Het zou onze taak zijn, de algemeen kapitalistisch-sociale en de op de proletarische klasse betrekking hebbende feiten te onderzoeken, die de tegenwoordige situatie in de enkele landen in dit opzicht werkzaam zijn.

Jullie maakt jullie uiteenzetting nog ondoorzichtiger, doordat jullie ervan spreekt, dat een revolutionaire massa-actie geen nieuw "organisatorisch apparaat", maar een nieuw "levensbeginsel" zou voortbrengen. Ik begrijp ten eerste niet, wat dit "levensbeginsel" moet zijn, en ten tweede niet, hoe een dergelijk begrip in de plaats van organisatie kan worden gezet. Als jullie het tot nu toe bestaande "organisatorisch apparaat" van de kapitalistische staat, van de reformistische en bolsjewistische organisaties afwijst, is dat juist. Als jullie verder wilt zeggen, dat anderszinds de enkele organisatievorm van de raden nog lang geen klassebevestigend handelen garandeert, (een dergelijk geloof zou raden-mystiek zijn), dan heb ik jullie eveneens gelijk. Maar toch kunnen jullie niet ontkennen, dat elke klassenstrijd en elke maatschappijbeheersing zonder doelmatige organisaties onmogelijk is. Als het strijdende proletariaat zich, door zijn ervaringen, het hem door de klassetegenstander voorgeschreven terrein, in socialistische zin handelt, moet het zich noodgedwongen nieuwe organisaties scheppen die wij raden noemen. (Het moet zelfs uit de radenvorm een "staat" scheppen, voor zoover het zijn klassetegenstander moet neerwerpen en neerhouden en de aanval van eventuele kapitalistische legers van buiten moet afweren. Het proletariaat kan een onderdrukkingsmachinerie in deze zin volstrekt niet ontbeeren, zoals jullie reeds bij Engels op de juiste wijze kunt lezen).

Ik onderstreep jullie zin: "Alleen de arbeidersklasse". Alleen mag hij niet worden gebruikt, om zich van de vraag van de middengroepen, in het bijzonder van die van de boeren, af te maken. Alle ervaringen tot op dit oogenblik toonen, dat revoluties zich slechts dan voltrokken, als ook deze lagen de onverdragelijkheid van de toestanden bemerkten en een verandering toejuichten. Het Europeesche proletariaat heeft bovendien de beslissende vraag van de onmiddellijke verzekering van zijn voeding op te lossen en zal er voor eerst in de beslissende mate op zijn aangewezen, het met de boeren uit te vechten. Het geweld is daartoe de slechtste weg, die men alleen in de uiterste nood zal gaan. Dus staat de vraag van de verhouding tot de boeren en tot de andere klassen van de middengroepen - niet zoo zeer "nade dag van de verovering van de macht", als wel in de strijd om de macht en gedurende deze strijd, dus in duizend reusachtige moeilijkheden - voor ons op de dagorde.

Nu tot de belangrijkste vraag, die van de "nieuwe organisatie". Wij zijn het er wel over eens, dat enerzijds een politieke organisatie de zelfstandigheid van het klassehandelen niet kan vervangen, dat dus reformistische, centristische, en bolsjewistische, dus burgerlijke vormen van leidersorganisaties moeten worden neergeworpen. Het schijnt echter, dat we het er niet over eens zijn, welke rol "nieuwe organisatie" in het proletariaat zal spelen. Zoals jullie het voorstelt, speelt communistische organisatie in de ontwikkeling van het proletariaat een volkomen ondergeschikte rol. Ik leid dat tenminste daaruit af, dat jullie van de kleine groepen spreekt,

Als wy moeten uitmaken wat arb. in elk geval te doen heeft, dan noodig hier details van kap. ontb. in elke staat en detail. Maar principe: alle de arbeiders van zelf doen. Gedachte H N is als party die alles wil vaststellen. Hier slechts algemeene principes

1) *rechter: hoe traditie hindert: slechts overwonnen door massa acties*

Die geheel los naast elkaar staan, natuurlijk contact met elkaar kunnen houden, maar eigenlijk als zelfstandige kleine centra blijven bestaan, en, wat het gevolg is, al naar mogelijkheid propagandistisch werken. In de grond echter gaat de klasse zijn eigen weg. - Ik houd dat voor onvoldoende en meen dat het in tegenstelling staat tot de werkelijkheid en de taak die voor ons ligt.

Jullie hebt de zaak gemakkelijk gemaakt, als je zegt, dat de klasse nu een "doed ding" is en plotseling een "sprong" naar het klassebewustzijn zou volbrengen. Daarmee schenk jullie je echter alleen de moeilijke, maar bringende taak, alles precies en concreet te onderzoeken, zonder dat jullie een stap verder kunt. Want in werkelijkheid is de arbeidersklasse in de meeste landen geen onbeschreven blad, zij is veel eerder reeds met een lang verleden belast en beladen. Jullie denkt, dat wanneer nu het fascisme de oude organisaties heeft vernietigt, deze weg zijn, en de arbeiders beginnen op de voor de klasse juiste wijze weer opnieuw, van het begin af aan op te bouwen. Het oude is echter in het geheel nog niet weg. In de eerste plaats bestaan er nog resten, ook daar waar het fascisme heerst, die veel groter zijn, dan dat wat zich nieuw, met groote moeite doorworstelt. Er bestaan nog groote sociale middelpunten voor het oude: Het Bolsjewistische Rusland en de Amerikaanse vakverenigingen, die toch op het oogenblik, ook al is de arbeidsstrijd daar nog zoo radicaal (zelfs met aantasting van het eigendomsbeginsel, zecals jullie dat schildert), en in een sociaal gespannen toestand, allereerst juist dat vestigen, wat nu in Europa ten gronde gaat. Hoe lang dat mogelijk is, is niet te bepalen - een grond te meer om de dingen daar zakelijk en nauwkeurig te vervolgen -. Het oude leeft echter ook nog in de hoofden verder. Ik denk eraan, dat bij een instorting van het Duitsche Fascisme er misschien een dozijn partijen zullen zijn, die zich op de arbeiders verpen: bolsjewistische, centristische, en reformistische stroomingen van de meest verschillende richting, naast hen de verschillende groeperingen, die van de grond af willen beginnen, en zich nog lang niet over al het wezenlijke klaar kunnen zijn. Het schijnt me toe, dat jullie houding nu de meest krachtige inwerking op deze chaotische toestand onmogelijk maakt, of in elk geval onvruchtbaar verkleint. Communisten hebben een organisatie nodig (ze hebben, naar ik meen, zelfs een tweede, analoge in de bedrijven wortelende organisatie nodig), die weliswaar innerlijk alle apparaat-methoden en leidersbeheersing onmogelijk maakt, maar als straf samengevat instrument werkzaam kan worden. Vele enkelingen, losse groepen zijn een opklarings- en doorgangstadium, maar geen ideaal.

kan alleen van massa

Een federalistische organisatie kan zich niet doorzetten, omdat hij in het geheel niet overeenkomt met de monopolie-kapitalistische situatie, waarin het proletariaat zich bevindt. Het zou nog een stap terug zijn achter de oude beweging, inplaats een stap vooruit.

Als jullie dat, en wel internationaal nastreeft, dan laat jullie ten eerste het veld onbestreden aan de vooreerst nog tot werken in staat zijnde andere organisaties, die het proletariaat voor de tweede maal in het moeras willen trekken. Ten tweede schep jullie voornamelijk alleen lokaal beperkte ervaringsmiddelpunten, die het veel moeilijker zal vallen, tot algemene klasseervaring op te klimmen. Want de éénwording en internationalisatie van alle ervaring blijft één van de centrale taken van de communistische organisatie (jullie zegt "de wetenschap", wat zoo slecht is uitgedrukt, want het gaat om de nauwste verbinding met alle strijdbare practijk). Ten derde

ochter behandel jullie de "nieuwe organisatie" in het geheel niet zoo, alsof zij uit arbeiders, maar alsof zij naast de arbeiders zou bestaan. Het is echter toch duidelijk, dat de communistische elementen, die zich in de klasse (?) (moet zijn: groep, G.I.C.) aaneensluiten, eveneens deelen van de klasse zijn, de meest ver gevorderde. Hun organisatie zal dus, in welken vorm dan ook, aan alle massa-strijd actief aandeel trachten te nemen. Zij kan zich daar toch niet naast stellen, om achteraf theoretische gevolgtrekkingen te maken. -

Comité's van actie, raden, enz. zijn de meest algemeene vormen van de klassen-organen. De rijpheid van de strijdende massa's, die deze zich moeiteloos moeten veroveren, drukt zich niet uit in het ontbreken van partijen en enz., maar daarin, dat zij hun strijd, die ook een strijd tusschen verschillende politieke organisaties is, een eigen ondervinding opdoen, en tenslotte op die politieke lijn afsturen, die de meest gevorderde van die organisaties belichaamt. Deze organisaties, die volstrekt niet partij moet hebben en ook grondig zal verschillen van dat, wat nu zoo heet, kan het proces van het rijpworden der massa's ontzagelijk versnellen, doordat zij naar de grootst mogelijke krachtsontplooiing streeft. Maar nog tijdens en zelfs na het grijpen van de macht zullen er nog achterlijke lagen zijn, die zich naar andere, met hen overkomende partijen oriënteren, waarme we het dus moeten uitvechten. Jullie zult misschien zeggen: dan moeten we dus bij het dozijn overtuigende partij worden. Dat is echter onjuist. Want wij belichamen andere beginselen, andere organisatie-opvattingen en onze arbeid zal er anders uitzien. Maar vruchtbaar werk moeten we verrichten, en dat in de hoogst mogelijke graal.

Verder verwaarloos jullie over het geheel volkomen het strijdperk, dat de arbeidersklasse noodgedwongen is voorgeschreven. Dat niet alleen in de zin, dat jullie het veelvormige en ontzagelijk vol met tegenstellingen zijnde beeld van het tegenwoordige kapitalisme niet tracht te tekenen, resp. zijn trekken niet onderzoekt. Maar dat ook in die zin, dat jullie van de algemeene dingen slechts op één de nadruk legt: De kapitalistische strijd om de winst. Dat deze strijd echter ten eerste een bepaalde, zich veranderende economische structuur van het kapitalisme tot basis heeft, dat ruikt voor jullie niet binnen de gezichtskring. Daarbij speelt alle ontwikkeling van het kapitalisme zich af in het samenspel van de tegenstelling tusschen economie en politiek.

Het proletariaat moet zoowel op economisch als politiek terrein met de tegenstander strijden, moet dus een machtsapparaat vernietigen en een productie-apparaat veroveren, moet het productieapparaat grondig omvormen en opnieuw politiek verzekeren. Het kan zich dus niet aan dit samenspel en deze tegenstelling onttrekken, moet beide in de stadia van zijn revolutie organisatorisch overheersen. (want ik spreek hier van de stadia van de misschien lang durende beslissings-strijd, niet van dat, wat later zal zijn). d.w.z.: Politieke raden als instrumenten van proletarische klassenmacht, en economische raden als organen van de overname der productieplaatsen. Zij moeten dienen, niet alleen voor de socialistische opbouw-arbeid, maar moeten ook aan de voorwaarden van de voortschrijdende klassenoorlog worden aangepast, en dat met de proletarische menschen, zecals ze in werkelijkheid zijn. Dat beteekent verder: Communistische organisatie in de lijn van socialisatie en in de lijn van de machtsverovering (Bedrijfs-organisatie en politieke organisatie).

oooooooooooooooooooo

Dennis: Rechts veruorn door massa acties

PARTIJ EN ARBEIDERSKLASSE.

(Uit Holland)

* Tegen het artikel "Naar een Nieuwe Arbeidersbeweging" zijn in de No 11 van de R.K. (Duitsche Raden-Korespondentie), opmerkingen en bedenkingen als discussie-materiaal afgedrukt, die van waarde zijn voor een nadere belichting van onze opvattingen. We zien de allereerste beginselen van een nieuwe arbeidersbeweging ontstaan: de oude beweging is belichaamd in partijen; het geloof aan de partij is de grootste belemmering, die de arbeidersklasse nu machteloos maakt. Daarom vermijden wij de vorming van een nieuwe partij; niet, omdat we te weinig zijn in getal - iedere partij moest klein beginnen - maar omdat een partij op dit oogenblik een organisatie beteekent, die de arbeidersklasse wil leiden en beheerschen. Daartegenover stellen wij het beginsel: de arbeidersklasse zal zich alleen kunnen verheffen en kunnen overwinnen, als zij zelf haar lot in de hand neemt. De arbeiders moeten niet geloovig de leuzen van een ander, van een groep overnemen, ook niet de onze, maar zelf denken, zelf handelen, zelf beslissen. Daarom beschouwen we als hun natuurlijk orgaan ter verheldering in deze tijd de werkgroepen, die zich zelf vormende, hun weg zelf zoekende studie- en discussie-organisatie.

Deze opvatting staat in de scherpste tegenstelling tot de overgeleverde opvattingen over de rol van de partij als belangrijkste orgaan voor het brengen van verheldering in het proletariaat. Daarom stoot hij in vele kringen, die niets meer willen weten van de socialistische of communistische partij op tegenstand en verwerping. Gedeeltelijk is dat de macht der traditie; als men steeds de strijd der arbeiders als strijd van de partij en strijd tusschen de partijen heeft beschouwd, is het erg moeilijk, de wereld uit de gezichtshoek van de klasse en de klassenstrijd zonder meer, te bekijken. Maar gedeeltelijk steekt ook daarin het bewustzijn, dat ondanks alles, de partij een wezenlijke en belangrijke rol in de bevrijdingsstrijd van het proletariaat heeft te vervullen. Deze willen we nu nader beschouwen.

Het verschil, waarom het hier gaat, laat zich kort als volgt samenvatten: een partij is een groepering naar opvattingen, een klasse is een groepering naar belangen. Het behoren tot de klasse wordt bepaald door de rol in het productie-proces, die bepaalde belangen met zich mee brengt. Het behoren tot de partij berust op de aaneensluiting van personen die gelijke opvattingen ten opzichte van de belangrijke maatschappelijke vraagstukken koesteren.

Vroeger heeft men gemeend, dat deze tegenstelling zou verdwijnen in de klasse-partij, de "arbeiderspartij". In de tijd van de opkomst van de sociaal-democratie scheen het, alsof deze partij langzamerhand de heele arbeidersklasse zou omvatten, deels als leden, deels als mede-loopers. En daar de theorie zei, dat gelijke belangen noodzakelijk gelijke opvattingen en gelijke doeleinden moesten teweeg brengen, moest het verschil tusschen klasse en partij steeds meer verdwijnen. De historische ontwikkeling heeft toen echter heel andere dingen laten zien. De sociaal-democratie bleef een minderheid, andere arbeidersgroepen organiseerden zich tegen haar, deelen splitsten zich af, haar eigen karakter veranderde, haar programma-punten werden herzien of kregen een andere betekenis. De ontwikkeling van de maatschappij verloopt niet volgens een strakke lijn, maar in strijd en tegenstellingen. Met de groei van de strijd der arbeiders groeit ook de kracht van de tegenstander en werpt steeds weer nieuwe onzekerheid en twijfel in de harten van de strijders, omtrent de weg die zij moeten kiezen.

En elke twijfel veroorzaakt splitsingen, innerlijke tegenstellingen en richtingsstrijd binnen de arbeidersbeweging.

Men moet deze splitsingen en richtingsstrijd niet eenvoudig bejameren als iets schadelijks, dat er niet moest zijn, en de arbeiders machteloos houdt. Het is reeds dikwijls in dezen geschriften gezegd: de arbeidersklasse is niet zwak, omdat zij innerlijk verdeeld is, MAAR ZIJ IS INNERLIJK VERDEELD OMDAT ZIJ ZWAK IS. Omdat de macht van de tegenstander geweldig is en de oude middelen tegen hem bleken te falen, daarom moet de arbeidersklasse zich nieuwe wegen zoeken. Wat zij moet doen, kan niet door een lichtstraal van boven worden ingegeven; zij moet zich het bewustzijn hiervan in zwaren arbeid, in denkbeeld, in de botsing van tegengestelde meeningen, in de harde meningsstrijd veroveren. Zelf moet zij haar weg zoeken, en daartoe dient de inwendige strijd. Zij moet de oude gedachten en illusie's prijs geven en nieuwe wegen vinden, en juist omdat dat nu zoo moeilijk is, daarom is de splitsing zoo groot.

Men moet ook niet de illusie koesteren, dat deze scherpe partij- en meningsstrijd alleen in deze overgangstijd natuurlijk zijn en later in een groote eenheid zullen opgaan. Zeker, in de ontwikkeling van de klassenstrijd komen tijden voor, waarin plotseling alle krachten zich op een groot, bereikbaar resultaat concentreeren, en de revolutie door een machtige eenheid wordt gedragen. Maar dan, zooals na elke overwinning, komen onmiddellijk de meningsverschillen ten opzichte van de verdere doeleinden. Ook als de arbeidersklasse met succes strijdt, staat ze steeds weer voor de moeilijke taak, het nederwerpen van den tegenstander, het opbouwen van de productie, het scheppen van een nieuwe orde. Het is onmogelijk, dat daarbij alle arbeiders, alle lagen en groepen, met hun dikwijls nog verschillende belangen, daarbij geheel hetzelfde denken en voelen, en onmiddellijk en van zelf eendrachtig zijn in het verdere handelen. Juist omdat het menschen zijn die het zelf moeten doen, zullen de scherpste meningsverschillen optreden, die elkaar onderling bestrijden, en eerst daardoor de gedachten tot klaarheid kunnen brengen.

Als daarbij nu de personen met gelijke grond-opvattingen zich aaneensluiten, ter bespreking van de praktische mogelijkheden, ter opheldering door discussie, ter propaganda van hun opvattingen, dan kan men zulke groepen ook partijen noemen. De naam doet er niet toe; het wezenlijke is dat in feite deze partijen een heel andere rol vervullen dan die, die de partijen van nu voor zich opeischen. De daad, het handelen, de materiele strijd is de zaak van de arbeidersmassa's zelf, in hun geheel, in hun natuurlijke groepering als fabriekspersoneel, omdat deze de eenheid is in de praktische strijd, of in andere natuurlijke groepen. Het zou dwaasheid zijn, als de aanhangers van het eene partij-standpunt in staking gingen en de aanhangers van een andere richting verder zouden werken. Maar beide richtingen zullen door hun aanhangers hun standpunt over staking of niet-staking in de fabriekvergadering verdedigen en daardoor het geheel het nemen van een goed-gefundeerde beslissing mogelijk maken. De strijd is zoo groot, de vijand zoo machtig, dat alleen de kracht der massa's in haat geheel een overwinning kan bevechten; materiele en morele kracht van de daad, van de eenheid, van de geestdrift, maar tefelijk geestelijke kracht van het inzicht van de klaarheid. En daarin ligt de groote betekenis van zulke partijen of meningsgroepen, dat zij deze klaarheid brengen, door hun wederkerige strijd, hun discussie, hun propaganda. Zij zijn de organen van de zelfstandige verheldering van de arbeidersklasse, door middel waarvan zij voor zich zelf de weg naar de bevrijding vindt.

Daarbij spreekt het vanzelf, dat zulke partijen en hun opvattingen niet vast en onveranderlijk zijn. Met elke situatie, met elke nieuwe strijdtak zullen de geesten zich scheiden en vereenigen; andere groeperingen vormen zich met andere programs. Zij hebben een wisselend karakter, en passen zich daarmee aan de steeds nieuwe situatie aan.

De tegenwoordige arbeiderspartijen hebben een daaraan volkomen tegengesteld karakter. Zij hebben immers ook een ander doel: ze willen de heerschappij voor zich veroveren. Zij willen niet hulpmiddelen van de arbeidersklasse zijn om zich te bevrijden; zij willen zelf heerschen, en zeggen, dat dat de bevrijding van het proletariaat zal zijn.

De sociaal-democratie, die in het tijdperk van het parlementarisme ongroeiende, denkt zich deze heerschappij als een parlementaire meerderheidsregering. De communistische partij voert de partijheerschappij tot de uiterste consequentie, als partijdictatuur door.

Zulke partijen moeten in tegenstelling tot het bovengezegde, starre lichamen zijn, die zich scherp afgrenzen, door lidmaatschapsboek, statuten, partijdiscipline, opname- en uitsluitingsmaatregelen. Want zij zijn machtsapparaten, strijden om de macht, houden hun aanhangers door machtsmiddelen onder hun vaan, en trachten hun omvang en machtsterrein voortdurend te verbreden. Hun taak is niet, de arbeiders tot zelf denken op te voeden, maar ze tot gelovige aanhangers van juist hun leer te dresseeren. Terwijl de arbeidersklasse dus voor haar machtsontwikkeling en voor haar overwinning de meest onbepaalde vrijheid van geestelijke ontwikkeling en discussie nodig heeft, moet de partijheerschappij alle andere meeningen dan de hare trachten te onderdrukken. Bij "democratische" partijen gebeurt dat versluierd, onder de schijn van vrijheid, bij de dictatuurpartijen gebeurt het door openlijke brutale onderdrukking.

Er zijn reeds vele arbeiders, die inzien, dat de heerschappij van de socialistische of de communistische partij alleen een versluierde vorm van de heerschappij van een burgerlijke klasse zou zijn, waarbij de uitbuiting en onderwerping van de arbeidersklasse blijft bestaan. Maar desondanks moet nu naar hun meening een "revolutionaire partij" worden opgebouwd, de werkelijk de heerschappij van de arbeiders nastreeft en het communisme wil verwezenlijken. Niet een partij in de zin zoals we in het eerste deel beschreven, een meeningsgroep, die alleen verheldering brengt, maar een partij in de tegenwoordige betekenis, die zelf om de macht strijdt, die als voorhoede van de klasse, als organisatie van de bewuste revolutionaire minderheid de partijheerschappij veroverd om haar voor de bevrijding van de klasse uit te buiten. *te schraken*

Wij beweren daar tegenover: In de naam "revolutionaire partij" ligt reeds een innerlijke tegenstrijdigheid. Een dergelijke partij kan niet revolutionair zijn. Hetzij, dat men een regeringswisseling met een beetje geweldigheid - zoals b.v. het begin van het derde rijk - een revolutie noemt. Als wij over "revolutionair" spreken is daarbij natuurlijk steeds aan de PROLETARISCHE revolutie, het grijpen van de macht door de arbeidersklasse gedacht.

De "revolutionaire partij" berust op de onderstelling, dat de arbeidersklasse een groep van leiders nodig heeft om voor haar de bourgeoisie te overwinnen en een nieuwe regering te vormen - m.a.w. daarop, dat de arbeidersklasse zelf nog niet tot de revolutie in staat is.

Zij berust op de onderstelling, dat deze leiders dan door wettelijke besluiten het communisme invoeren - m.a.w. daarop, dat de arbeidersklasse zelf nog niet in staat is, haar arbeid en productie te behoersen en te ordenen.

Is echter deze onderstelling voorlopig niet juist? Daar nu, op dit oogenblik, de arbeidersklasse als massa bewijst nog niet tot de revolutie in staat te zijn, is het daarom niet noodig, dat nu de revolutionaire voorhoede, de partij, hem voor haar maakt? En geldt dat niet zolang als de massaas het kapitalisme rustig verdragen?

Daartegenover moet de vraag worden gesteld: Welke macht zou een dergelijke partij voor de revolutie kunnen ontwikkelen? Hoe is zij in staat de kapitalistische klasse te overwinnen? Alleen daardoor, dat de massa's achter haar staan. Alleen daardoor, dat de massa's opstaan en door massa-aanval, massa-strijd, massa-staking de oude heerschappij ten val brengen. Dus zonder het optreden van de massa's gaat het in geen geval.

Dan kunnen twee dingen gebeuren. Of de massa's blijven bij de daad. Ze gaan niet naar huis toe om de nieuwe partij de regering over te laten. Zij schikken zich niet, als de nieuwe regering het beschikkingsrecht der kapitalisten over de productie laat bestaan en van de arbeiders verlangt, dat ze aan de arbeid zullen gaan onder voorwaarden, die tussen vakverenigingen en ondernemers zijn overcengekomen. Of als de bedrijven tot Staatseigendom worden verklaard en een nieuwe bedrijfsleiding wordt ingezet, die hen, tesamen met de vakverenigingen, loon en arbeidsvoorwaarden voorschrijft. Om het bedrijf op gang te houden organiseren zij hun macht.....

Zij organiseren hun macht in fabriek en werkplaats, zij bereiden de verdere strijd voor de volledige overwinning over het kapitaal voor. Zij vormen door arbeidersraden een vaste verbinding, om daarmee de leiding van de heele maatschappij in handen te nemen, - in het kort, zij be-wijzen, dat zij niet zoo geheel en al ongeschikt waren tot de revolutie als het scheen. Dan zullen zich noodzakelijkerwijs conflicten ontwikkelen met de partij, die zelf de heerschappij in de hand wil nemen, en die door haar leer, dat de partij de leidster der klasse moet zijn, dit zelfhandelen van de klasse alleen als wanorde en anarchie beschouwt. Het kan dan gebeuren, dat de beweging van de arbeidersklasse zich machtig ontwikkelt en over de partij heenstuwt. Of omgekeerd zou de partij met behulp van de burgerlijke elementen de arbeiders kunnen nedervorpen. Maar in elk geval is de partij dan een belemmering voor de revolutie. Omdat ze meer wil zijn dan propaganda- en verhelderingsorgaan. Omdat zij als partij wil heerschen en moet te moeten leiden.

Of de arbeidersmassa's volgen de leer van de partij en laten haar de verdere leiding van de dingen over; zij volgen de van boven gegeven parolen, hebben vertrouwen in de nieuwe regering, (zoals in Duitschland in 1918), die het socialisme of communisme zal verwezenlijken, en gaan naar huis en aan het werk. Dadelijk zet de bourgeoisie nu haar heelen klassenkracht in, waarvan de wortels nog ongebroken zijn: haar geldmacht, haar geweldige geestelijke macht, haar economische macht in fabriek en groot-bedrijf. Daartegen is de regeerende partij te zwak; zij kan zich alleen door matiging, door concessies, door toegeven, staande houden.

Dan zegt men, dat op het oogenblik niet meer te bereiken is, en dat het dwaasheid is bij de arbeiders, omdoor aandringen niet te vervullen wenschen te willen doorzetten. Zoo wordt de partij, beroofd van de massa-kraacht van een revolutionaire klasse, tot het werktuig van de instandhouding van de burhelijke heerschappij.

We zelden boven, dat een "revolutionaire partij" een innerlijke tegenspraak is, in de zin van de proletarische revolutie. Men zou dit anders kunnen zeggen: in het woord "revolutionaire partij" betekent revolutionair steeds een burgerlijke revolutie. Altijd als de massa's optreden om een regeering ten val te brengen en dan de heerschappij aan een nieuwe partij overlaten, hebben we een burgerlijke revolutie, het vervangen van een heersende laag door een nieuwe, versche heersende laag. Zoo kwam in Parijs in 1830 de geldbourgeoisie in de plaats van het grondbezit, in 1848 de industriele bourgeoisie in plaats van de geldbourgeoisie, in 1870 de gezamenlijke kleine en groote bourgeoisie.

Zoo kwam in de Russische revolutie de partij-burecratie als regeerende laag tot heerschappij. Maar in West-Europa en Amerika is de bourgeoisie zooveel machtiger verankert in bedrijven en banken, dat zij zich niet door een partijburecratie opzij laat schuiven. Zij kan alleen worden overwonnen, doordat telkens weer een beroep op de massa's wordt gedaan, en deze de bedrijven in beslag nemen en hun raden-organisatie opbouwen. Maar dan blijkt telkens weer opnieuw, dat in de massa's de werkelijke kraacht ligt, die in de voortschrijdende zelfstandige daad de kapitaalheerschappij vernietigt.

Diegenen, die dus van een "revolutionaire partij" droomen, trekken alleen een halve, beperkte les uit de ontwikkeling zocals die tot dusverre is verlopen. Omdat de arbeiderspartijen, de S.D.A.P. de C.P. en de R.S.A.P. tot burgerlijke heerschappij-organen ter instandhouding van de uitbuiting zijn geworden, maken zij de gevolgtrekking, dat ZIJ het beter moeten doen. Zij zien niet, dat achter het in gebreke blijven van deze partijen een veel dieper conflict schuilt, n.l. het conflict tusschen de ZELFbevrijding van de heele klasse door eigen kracht en het sussen van de revolutie door een aan de arbeiders vriendelijk gezind zijnde nieuwe heerschappij. Zij meenen dat zij een revolutionaire voorhoede zijn, daar ze de massa's zonder activiteit, onverschillig zien.

De massa's zijn echter inactief, omdat ze de weg vande strijd, de eenheid van de klasse nog niet klaar zien, en instinktief de geweldige macht van de tegenstander en evenzeer instinktief de rouzachtige grote van haar eigen taak voorvoelen. Worden zij door de verhoudingen eens tot de daad gedreven, dan moeten zij deze taak, de zelf-organisatie, het in beslag nemen der productie-middelen, de aanval op de economische macht van het kapitaal opnemen.

En dan blijkt, dat deze zoogenaamde voorhoede, die tracht, de massa's volgens haar program, door middel van een "revolutionaire partij" te leiden en te beheerschen, juist door deze opvatting bewijst achterlijk te zijn.

Van Zwolle ontvingen we de volgende opmerkingen:

Naar een nieuwe arbeidersbeweging.

Wanneer we het geschrift "Naar een nieuwe arbeidersbeweging", te schouwen, zien we dat op sommige plaatsen de dingen onvoldoende belicht zijn, en dat er soms conclusies getrokken worden, die wij wel zoo zouden wenschen, maar de vraag blijft, of ze daarom juist zijn.

Op blz. lezen we "De komende ontwikkeling zal de groei naar het klassefront tot stand brengen. Of anders gezegd: in de toekomst zullen de arbeiders onder de dwang der omstandigheden hun samenhang als klasse, hun bewustwording als klasse pas vinden". Ook op blz. 4 staat iets dergelijks n.m. "De oplossing van de voor de arbeidermassa's brandende vraagstukken valt nog buiten het bereik hunner krachten, en dus stellen zij zich ook geen "doel". Maar dit is geen terugval in het onbewuste, het is de voorbereiding tot nieuwe krachtsvorming, op nieuwe grondslag, om de oplossing binnen haar bereik te brengen. De hopeloze verwarring en gespletenheid van de arbeidersklasse de ineenstorting der arbeidersbeweging, betekent niets anders dan de voorbereiding van de nieuwe sprong naar de ontplooiing der klassekrachten. En daarmee wordt de arbeidersklasse dan weer een klasse voor zich zelf".

Wat wij hier citeeren over "de komende ontwikkeling" is wel wenschelijk, maar meer realiteit lees ik op blz. 5, waar ons de komende ontwikkeling als de ontwikkeling naar het fascisme geschetst wordt. We moeten ons dan ook ernstig afvragen of de hopeloze verwarring en gespletenheid van de arbeidersklasse ook kan betekenen: de voorbereiding van de nieuwe sprong in de poel van het fascisme!

We krijgen verder op blz. 5 een goede uiteenzetting, dat een "dwingende kracht" de bezitters naar het fascisme drijft. Dit is in ieder geval tastbare werkelijkheid: we zien dat het fascisme overal terrein wint, gesteunt wordt door grote groepen proletariers, en dan zijn uitdrukkingen zoo als ze daar staan (blz. 3 en 4) wel aanvechtbaar. Nu wordt op blz. 19 wel gezegd, dat we op dit punt geen illusies hebben, dat dit niet anders dan een "afschuwelijk tusschen-spel" kan zijn, en dat deze zekerheid geput wordt uit onze maatschappij beschouwing, "dat het kapitalisme zich in de tegenwoordige tijd alleen kan handhaven door de brede massa's in het pauperisme te storten".

Staan we nu even stil bij de gang van zaken zoo als zich die in Duitschland en Italie laat zien, dan valt het direkt in het oog, dat de arbeiders als een willoos blok achter de "leider" aan geleept worden. Als er van hen verlangd wordt te schreeuwen, doen ze het, moet er vermoord worden, doen ze het ook.

Het Historisch Materialisme leert ons, dat het de productieverhoudingen zijn, die het denken der massa's beïnvloed, veranderd en bepaald. Hoe verklaren wij echter, dat de arbeidersklasse nu geheel heeft opgehouden te denken, en de door god gezonden "fuhrer" bewierookt? Het zelfde ziet men, misschien in mindere mate, zich in Engeland voltrekken.

Het behoeft geen punt van discussie uit te maken dat, wanneer die dwingende kracht zich zoo sterk laat voelen, dat de bezitters

Verantwoording vrijwillige bijdragen 23 Nov. '35 - 27 Jan. '36.

d.J. te V. f 2.50 R.L.W. te A. f 0.50 + 0.25 Gebr. Sch. te A.
f 1.- + f 0.50 Sp. te A. f 0.50 Onbek. te A. f 0.10 v/d L. te A.
f 0.10 G.M. te A. f 0.10 W.W. te A. f 0.10 G. te A. f 0.40
v.A. te A. f 0.05 J.H. te A. f 0.10 + 0.90 + 0.30 H.M. te A. f 2.50
S.H.D. te A. f 0.25 J.A. te A. f 0.25 N.N. te A. f 0.25 H.P. te A.
f 0.25 H.K. te A. f 0.25 E.K. te A. f 0.15 H.M. te A. f 2.50
A. d'A. te A. f 0.10 T.P. te A. f 0.10 C. te A. f 0.10 Onbek. f 0.25
Potje Enschede f 1.75 M.D. te A. f 0.15 R. te A. f 0.25
I.A.V. te N.N. f 6.46 H.B. te A. f 0.90 Onbek. f 0.25 B. te A.
f 1.10 D.K. te B. f 4.20 A.H. te I-B. f 1.- G. te A. f 0.25
L. te L. f 1.- M.B. te L. f 0.50 J.G. te dH. f 10.- Fr.B. te A.
f 0.15 S.N. te A. f 0.15 B.Z. te A. f 0.10 J.B. te A. f 0.10

Aan de lezers:

De PIC over "DE TEGENSTELLINGEN TUSSCHEN LUXEMBURG EN LENIN"
is verschenen als brochure (met kaft) als No. 6 in de serie Marxis-
tische Geschriften. De prijs is 10 cent.

In de vorige PIC moeten onder meer de volgende correcties
worden aangebracht:

Op blz. 16 onderste regel staat: niet tegen hun waren, moet zijn:
niet tegen hun waarden.

Blz. 20 Voetnoot (2) moet zijn: Voetnoot (4).

Voetnoot (6) op blz. 23 loopt door op blz. 24.

In het volgende nummer van het PIC komt nog een kritiek
op "Naar een nieuwe arbeidersbeweging" van Amerikaansche Radencom-
munisten, die bovendien ook ingaat op de van de Duitse "Arbeiter-
kommunisten" afkomstige kritiek.

P.I.C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst ver-
rijkt minstens één-
maal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds grooter werkloosheid en
telkens diepere ontzetting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongerding zijn prijsgegeven.

De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeiders-
klasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
willen de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, en
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den
wezenlijke vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parlemen-
taire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuzen:

ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Negende jaargang No 2
Febru. 1936 No 1

PROBLEMEN DER NIEUWE ARBEIDERSBEWEGING .

(bijdrage van de Groepen van Radencommunisten van Amerika)

Het geschrift der G.I.C. over "Naar een nieuwe arbeidersbeweging"
bepert zich tot een zamenvatting der algemene, wezenlijke beginselen
der raden-communistische beweging. Ziet men er niet meer in dan deze
algemeen gehouden, in grote trekken samengevatte beginselverklaring,
dan kan men het er wel met weinig voorbehoud mee eens zijn. Maar dan
is men tegelijk gedwongen de algemene formuleringen in bruikbare, kon-
crete richtlijnen uit te werken of om te vormen, waarbij de algemene
beginselen meer of minder belangrijke omvormingen moeten ondergaan,
om niet als utopische abstractie iedere waarde te verliezen.

Ook wij hebben de overtuiging, dat de oude arbeidersbeweging in
werkelijkheid verouderd is, hoezeer haar gedachtenwereld de heden
van vele arbeiders nog moge belasten. Omdat de verwerkelijking van
haar ideeën onmogelijk is, is het slechts een kwestie van tijd dat
ook het praktische einde der oude arbeidersbeweging zal intreden. Het
einde der oude arbeidersbeweging als traditie en als Don Quichotterie
hangt van zoo veel verschillende en toch samenhangende omstandigheden
af, dat daarvoor geen tijd vast te stellen is. We moeten ons tevreden
stellen met de zekerheid van haar onhoudbaarheid en dat een "terug"
onmogelijk is, met het tempo van het kapitalistisch verval, dat even
snel is als zijn opstijgen. Het in de loop van de ontwikkeling berijk-
te moment der kapitaalsbeweging sluit lange, betrekkelijk stabiele
periodes in de verdere ontwikkeling uit.

We zijn het verder eens met de opvattingen van het geschrift
omtrent de oorzaken van de tegenwoordige onmacht der arbeidersbeweging
en haar verval op grond van deze onmacht. De oude arbeidersbeweging
is tegen de macht van het kapitaal niet opgewassen, ja meer: ze werd
zelf een deel en uitdrukking van deze kapitalistische macht. Het
KLASSENFROONT van het proletariaat moet tegenover de kapitalistische
klasse gesteld worden. De tegenwoordige georganiseerde arbeidersbewe-
ging was niet aan het vormen van een werkelijk klassefront geinter-
resseerd en ook zou ze daartoe niet in staat zijn geweest, indien ze
er inderdaad belang bij gehad had. Ze verdedigde steeds groepsbelan-
gen en was slechts aan zulke strijd organisatorisch aangepast. Het
einde der oude arbeidersbeweging was onafwendbaar verbonden met de
concentratie van het kapitaal in de neergang van het kapitalisme.
De klassenstrijd tegen het kapitalistische systeem in zijn RADIKAAL-
STE VORM werd daarmee tot enige praktische mogelijkheid. De reformisti-